

Ὀδυσσεύς
 Ναίσκε· τὸν ὀχτρεύομαι μόνον ὅταν ἦταν πρέπο.
Ἀγαμέμνων
 Δὲν πρέπει κι' ἂν ἀπόθανε αὐτόνε νὰ προσβάλλῃς ;
Ὀδυσσεύς
 Τοῦ Ἀτρέα γιῆ, μὴ χαίρεισαι στὸ πρόστυχο τὸ κέρδος.
Ἀγαμέμνων
 Δύσκολο εἶνε βασιλιά νὰ φέρῃς ποῦ νάχῃ σέβας.
Ὀδυσσεύς
 Ὅμως ν' ἀκούῃ εἶν' εὐκολο τις συμβουλές τῶν φίλων.
Ἀγαμέμνων
 Πρέπει ὁ καλὸς ὁ ἄνθρωπος ν' ἀκούῃ τοὺς ἀρχόντες του.
Ὀδυσσεύς
 Σώπασε· τότε κυβερνᾷς, ὄντας ἀκούς τοὺς φίλους
Ἀγαμέμνων
 Θυμῆσου σὲ ποιὸν ἄνθρωπο αὐτὴ τὴ χάρι κανίεις.
Ὀδυσσεύς
 Ἦταν ὀχτρός μου αὐτὸς ἐδῶ μὲ ἦταν καὶ παλικάρι.
Ἀγαμέμνων
 Τι θές νὰ κάμῃς ; θὰ ντραπῆς τὸν πεθαμένο ὀχτρο
 [σου ;
Ὀδυσσεύς
 Τὸ πρέπο πάντα μὲ νικά πλείοτερο κι' ἀπ' τὴν ἔχτρα.
Ἀγαμέμνων
 Ὅμως οἱ τέτοιοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουνε μιὰ στάση.
Ὀδυσσεύς
 Πολλοὶ ποῦ εἶνε φίλοι μὲς ὀχτροὶ μποροῦν νὰ γένουν
Ἀγαμέμνων
 Τέτοιους λοιπὸν ἀποθνήσκῃς γιὰ ν' ἀποχτήσῃς φίλους ;
Ὀδυσσεύς
 Δὲ θέλω τὴ σκληρὴ καρδιά νὰ τὴ παινέψω διόλου
Ἀγαμέμνων
 Σήμερα τάχα καὶ δειλὸς θὲ νὰ μὲς καταστήσῃς ;
Ὀδυσσεύς
 Ὅχι ! σ' ὄλους τοὺς Ἕλληνας πῶς θέλετε τὸ δίκιο.
Ἀγαμέμνων
 Λοιπὸν αὐτόνε τὸ νεκρὸ ν' ἀφήσω λές, νὰ θάψουν ;
Ὀδυσσεύς
 Ναίσκε· γιὰτί κι' ἐγὼ αὐτοῦ νὰ καταστήσω μέλλω
Ἀγαμέμνων
 Ὅλα εἶνε ὅμοια· κάθε ἄνθρωπος τραβᾷ γιὰ τὸν ἀτό
 [του.
Ὀδυσσεύς
 Γιὰ ποιόνε πρέπει νὰ τραβῶ παρὰ γιὰ τὸν ἀτό μου ;
Ἀγαμέμνων
 Ὅμως δικό σου θὰ το ποῦν ὄχι δικό μου τὸ ἔργο.
Ὀδυσσεύς
 Ὅπως κι' ἂν κάμῃς, θὰ φανῆς μόνον καλὸς πῶς εἶσαι
Ἀγαμέμνων
 Σὲ σένα θάκωνα ἀπ' αὐτὴ καὶ πιὸ μεγάλη χάρι,
 Μὲ αὐτὸς γιὰ ἄπάνω βρίσκεται, γιὰ κάτω εἶνε στὸν
 [Ἄδη,
 ὀχτρός μου θάνε πάντοτε, σὺ κάμε ὅπως θέλεις.
Χορὸς
 Ὅποιος, Δυσσεύς, ἢ γνώμη σου τάρνιεται πῶς δὲν
 [εἶνε.
 σοφῆ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μικρὸς ἀλήθεια.
Ὀδυσσεύς
 Καὶ τώρα ἀπ' ἐδῶ κι' ἔμπρός τὸ ὑπόσχομαι στὸν
 [Τεῦκρο
 πῶς θάμαι τόσο φίλος του, ὅσο ἤμουν πρῶτα ὀχτρός
 [του.
 κι' αὐτὸ τὸν πεθαμένονε μὲ σὰς μαζί θὰ θάψω
 καὶ δε θ' ἀφήσω τίποτις ἀπ' ὅσα πρέπο εἶνε
 νὰ κάνουν οἱ θνητοὶ γι' αὐτοὺς ποῦνε ζῆσα παλικάρια
Τεῦκρος
 Δυσσεύς, ἀπ' ὄλους πιὸ καλέ, ὄλα σου τὰ παινέβω
 καὶ βγήκα ἀπ' τις ἐλπίδες μου πολὺ ξεγελασμένος.
 Σ' αὐτὸν ὁ πρῶτος ἦσσαν ὀχτρός ἀπ' τοὺς Ἀργίτες,
 καὶ μόνος ἤρθε βοήθης καὶ δὲν τὸ καταδέχθης
 τὸν πεθαμένο αὐτόνε σὺ ὁ ζωντανὸς νὰ βριση
 ὡσάν κι' αὐτὸ τὸ στρατηγὸ τὸν παρκαρυσκωμένο

ὅπου θελήσανε κι' οἱ δύο κι' αὐτὸς κι' ἀδερφός του
 νὰ τον ἀφήσουν ἀθαρτο γιὰ νὰ τότε προσβάλλουν.
 Νάθε τοῦ Γέρου Ἐλυμποῦ αὐτοῦ ὁ πρωταφέντης
 κι' ἡ Καταδιώχτρα ἢ ἀξεχαστη κι' ἡ Δίκη ἢ κακο-
 [δότρα
 νὰ τοὺς χαλάσουν ἀσπλαχνα κι' αὐτοὺς τοὺς διαστρε-
 [μενους
 καθώς τὸ θέλησαν κι' αὐτὸν ἀπρεπα νὰ τὸν βλάψουν.
 Καὶ σὺ βλαστάρη ξακουστὸ τοῦ Γέρου τοῦ Λαέρτη
 αὐτὸν νὰ ἡγγίξῃς τὸ νεκρὸ δὲ θέλω νὰ σ' ἀφήσω
 μὴν τύχη καὶ δὲν τὸ ποθεῖ αὐτὸ κι' ὁ πεθαμένος.
 Μὰ σὺλα τ' ἄλλα βόηθα μας κι' ἂν θελῃς γιὰ νὰ φέρῃς
 κανέναν ἀπ' τὸ στρατεμα γιὰ νὰ τότε σηκώσῃ
 δε θὲ νὰ μὲς κακοφανῇ· ἐγὼ ἔτοιμάζω τᾶλλα.
 καὶ σὺ πῶς εἶσαι ὁ πιὸ καλὸς γιὰ μὲς μὴν το
 [ξεχάσῃς.

Ὀδυσσεύς
 Τέθελα ὅμως κι' ἂν αὐτὸ δὲ θέλεις νὰ το κάμω
 φεύγω, γιὰτί σ' ὄλα σωστὴ τὴ γνώμη σου τὴ βόηθα.
Τεῦκρος
 Φτάνει γιὰτί πέρασε πιά πολλὸς καιρός.
 Μὲν ἄλλοι τώρα γλιγορα κάψτε βαθρὸ τὸ μνημα
 κι' ἄλλοι ἀπάνω στὴ φωτιὰ ψηλὸ τριπύδι ἄς βαλοῦν
 γιὰ τὸ ἀρμόδιο νεκρικὸ λουτρό.
 Κι' ἄς πᾶν καμπόσοι ἄντρες γιὰ νὰ φέρουν
 τὰ ὄπλα του ἀπ' τὴν καλύβα
 Καὶ σὺ παιδί μου, ὅσο μπορεῖς τὸ σῶμα τοῦ γονιοῦ
 [σου
 μαζί μὲ μένα σήκωσε ἀγάλια πιάνοντάς το
 γιὰτί ἀκόμα ἀπ' τις ζεστὲς τις φλέβες
 μαῦρο ἀναβρῶζει αἷμα.
 Κι' ὄλοι ἔμπρός ποῦ λὲν πῶς φίλοι του εἶνε
 ἄς κουνηθοῦνε, ἄς τρέξουνε γι' αὐτόνε ἄς κάμουν κόπο
 τὸν Ἄϊα, ποῦ ἦτανε σ' ὄλα του καλὸς, κι' ἀπ' κανένα
 δὲν ἦτανε κατώτερος θνητός
Χορὸς
 Πολλὰ μποροῦνε ἀφῶ τὰ ἰδοῦν νὰ μάθουνε οἱ ἄνθρω-
 [ποι.
 Ὅμως προτοῦ νὰ ἰδῇ κανεὶς ποῦ θὲ νὰ καταστήσῃ
 δὲ δύνεται τὰ μέλλοντα ποτὲ νὰ προφητέψῃ.

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

*Περάσαν τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ ἀχνὸ φεγγάρι
 ἀγάλε γόλι κρύφτηκε εἰς τὸ βουνὸ ἀπὸ πίσω
 καὶ τὰ διαμάντια λάμπανε τώρα μὲ φῶς περίοιο
 π' ἀμέτρητα πλουμίζανε τὸ φῶρομα τῆς νύχτας.
 Κι' ὁ Μισοιωτῆς ἄγρονος
 ἀπάνω στὴν ταράτσα
 ὑμῶντας τὴ φιλήσυχη
 τῶν μαθητῶν του ὀπίσω
 ἀναζητᾷ τοῦ κάκου
 ἀπάνω εἰς τὸν οὐρανὸ
 ἕνα κομμάτι ἀδειανὸ
 νῆο νὰ βάλῃ ἀστερισμὸ:
 τὴν κόμη τοῦ Σαμφάκου.*

ΒΛΑΜΗΣ

Τέλη τοῦ Μαρτίου θὰ ἐκδοθῇ Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

«ΤΟ ΚΡΑΣΙ»

Βιβλίο ποῦ γράφει γιὰ τὴν τέχνη τῆς κατασκευῆς τοῦ
 κρασιοῦ καὶ θὰ πουλιέται δραχ. 4.
 Ἄλλ' ὅσοι στείλουν τὸν μῆνα αὐτὸν τρεῖς δραχμὲς
 (κι' ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 3).
 Στὸν κύριον Κ. Ἐλευθερουδάκη, Διεθνὲς καὶ Γαλλικὸ
 βιβλιοπωλεῖον (Πλατεία Συντάγματος).
 Ἡ στὸν κύριον Ι. Κολλᾶρο, βιβλιοπωλεῖον Ἑστίας ὁδὸς
 Σταδίου.
 Θὰ λάβουν τὸ βιβλίο στὴν τιμὴ αὐτὴ καὶ χωρὶς νὰ πλη-
 ρώσουν ταχυδρομικᾶ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
 Για τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξω-
 τερικὸ φρ. 10
 10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10
 ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας
 Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργεῖου Οἰ-
 κονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχοδεξιῶν (Ὁ-
 φθαλμιατρεῖς) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
 δρόμου (Ὁμόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ
 (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ
 βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.
 Ἡ συνδρομὴ του πληρῶνεται μπροστὰ
 κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
 Π Ε Ρ Α Σ Α Ν

κάμποσες μέρες ἀπὸ τότε, μὰ δὲν πειράζει.
 Τὸ ζήτημα δὲν μπαγιατεύει, φρέσκο θάνα
 πάντοτε θὰ μπορῇ νὰ πῆ κανένα δυὸ λόγια
 γιὰ κάτι ποῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ, μὰ δὲν γίνεται
 καὶ φαίνεται δυστυχῶς πῶς δὲν θὰ γίνῃ ποτέ.
 Εἶχαμε γράψῃ δῶ καὶ εἴκοσι μέρες, στὸ
 84 φύλλο τοῦ «Νουμά» πῶς καλὸ θάτανε ἕνα
 ἀπὸ τὰ Βυσιλόπουλά μας νὰ πᾶν στὸν πό-
 λεμο—καλὸ καὶ γιὰ τὴ Βασιλικὴ μας Οἰκο-
 γένεια καὶ γιὰ τὸ Ἔθνος. Πῶς θάκουγότανε ὁ
 λόγος μας, καμμιὰ ἐλπὶδα δὲν εἶχαμε. Βλέ-
 πετε, καὶ τὸ Παλάτι καὶ τὸ Ὑπουργεῖο καὶ
 κάθε Ἀρχὴ μας συγκινοῦνται μονάχα ἀπὸ τὴ
 μεγάλη κυκλοφορία. Φτάνει μιὰ πατσαβούρα
 νάχῃ μεγάλη κυκλοφορία, κ' ἡ δουλειὰ τῆς
 ἔγινε. Ὅ,τι πῆ, κι' ἄς εἶναι αὐτὸ ἡ μεγαλύ-
 τερη ἀνοησία κι' ἄς γράφεται κι' ἀπὸ τὸ ἀνη-
 θικώτερο πρόσωπο, ἀμέσως θὰ συγκινήσῃ.
 Μεγάλη κυκλοφορία, μαθές ! Τὸ μαθαίνουν
 πολλοὶ καὶ δὲν συμφέρει.
 Ἔτσι ἔγινε καὶ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐγραψε
 ὁ «Νουμάς». Δὲν πάει νὰ γράφῃ ! Ποιὸς τὸν
 ἀκούει ; Ἐγραψε ὅμως καὶ τὸ «Ἐμπρός»
 ἕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ εἶπε πῶς στὴ Βιέννη
 λένε ὅτι «ὁ πρίγκηψ Νικόλαος τῆς Ἑλλάδος
 ἐζήτησε παρὰ τοῦ Τσάρου τὴν ἀδεια ὅπως
 μεταβῇ στὴν Ἄνω Ἀνατολήν (γιὰ τὴν Για-
 πωνία θὰ πρόκειται δίχως ἄλλο ἐδῶ) καὶ
 μετὰσχη τοῦ πολέμου κατατάσσόμενος εἰς τι
 τῶν Ρωσικῶν συνταγμάτων».
 Τὰ πράγματα γίνονται σοβαρά ! Τὸ γρά-
 φει καὶ τὸ «Ἐμπρός» ποῦχει καὶ κυκλοφορία
 μεγάλη καὶ ταχυπιστήριον ! Διαψευσθήτω
 λοιπὸν ! Καὶ διαψεύδεται τὴν ἄλλην μέρα τὸ
 «Ἐμπρός» ἀπὸ τὴν «Ἑστία» καὶ χοραχητρί

ζεται ή ειδησή του «προφανώς άνακριδής και μη χρήζουσα διαψεύσεως».

Δυό λόγια και τελειώνουμε. Θέλαμε σ' αυτήν την περίπτωση νάλειπε από τη μέση ή διάψευση της «Εστίας» που το ξέρουμε πολύ καλά πώς ήταν επίσημη διάψευση. Θέλαμε να μάς αφήσουν να πιστεύουμε πως κάτι τέτοιο μπορούσε να γίνει καμιά μέρα για νάποδειχτή κείνο που γράψαμε, πως ή 'Ελλάδα δηλ. δεν λησμονεί ό,τι χρωστάει στην Ρωσία και πως της στέλνει ένα από τα έκλεχτά παιδιά της, ένα από τα Βασιλόπουλα, για να εξοφλήση εκείνο που της χρωστάμε και για να προπληρώση εκείνο που μια μέρα με τη συνδρομή της θα πάρουμε.

Την έλπίδ' αυτή έπρεπε να μη μάς τή σβύσουν με την επίσημη διάψευση. Δεν ήταν καμιά ανάγκη να χαρακτηρίσουν την ειδηση «προφανώς άνακριδής» και να μάς κάνουν να πιστέψουμε πως είναι δύσκολο να πάρη κανένας στην 'Απω και στην Γιάπω, αφού κεί πέρα πολεμάνε στ' αληθινά και δε χουζουρεύουνε.

ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ

μεγάλη διαβάσαμε τα ένθουσιαστικά λόγια που έγραψαν για το «Νουμά» δυό σπουδαιότατες Πολιτικές εφημερίδες, ή «Ταχυδρόμος» στο φύλλο της 5 Φεβρουαρίου και ή «Νέα Εφημερίς» στο φύλλο της 16 του ίδιου μην.

Ο «Ταχυδρόμος» άφιέρωσε όλόκληρο άρθρο στο «Νουμά», το δεύτερο άρθρο της πρώτης σελίδας του, αναλύοντας το πρόγραμμά του και κρίνοντας τον ένθουσιο του άγωνα, με λόγια τόσο ένθουσιαστικά, που με την αλήθεια —για την όποιαν κι' αγωνιζόμαστε —ντρεπόμαστε να τα λογαριάσουμε στο ισχυρότατο ένθουσιό μας και τάποδίδουμε στην άγάπη και στην καλωσύνη της Πολιτικής εφημερίδας Στην «Νέα εφημερίδα» πάλι, ό σφώτατος κ. 'Αχ. 'Αλευράς δημοσιεύει άρθρον έμβριθέστατο και παμμέγιστο (δυό πηγες και κέτι ρούπια, θαρρούμε) επαινώντας την δράση του «Νουμά» και καυτηριάζοντας δριμύτατα το άνόητο Κουρουποκάμωμα με το ψευτογλαυωνέζικο ποίημα, το όποϊον εύρισκε άνάξιο άνδρός

που πήρε είκοσιδυό βραβεία ως τώρα στον Λαοσάκειο διαγωνισμό και ένα υπερβραβείο στην Κουρμαλίδειο.

Στο χορό αυτό δεν μένει πίσω και ή έγκριτωτάτη «Εθνική» του Καίρου ή όποια περιλούει τον κ. Κουρούπη με τα χυδαίότερα έπιθέτα, τον άποκαλεί «κουρέα» της φιλολογίας (ό περίφημος άναγραμματισμός του Συρ 'Υόκο) και όμολογεί πως το Γλαυωνέζικο ποίημα ήταν άεν από τ' άνοητώτερα ποιήματα του.

Όσο κι' άν διαφωνούμε για το τελευταίο, αφού ό κ. Κουρούπης έχει γράψει και ποιήματα και δράματα άνοητώτερα άπ' αυτό, δεν ήμπορούμε να μην εύχριστήσουμε την σεπτή αυτή τριάδα, που τιμάει τον Έλληνικό τύπο του Έξωτερικού και να μη της ύποσχεθούμε πως θα φροντίσουμε να γίνουμε άξιοι των έπαινών που με τόση άπλοχεριά σκορπάζει για το έργο μας.

ΑΚΟΜΑ

σχολιάζεται το «Κατηγορώ!» που έριξε κατάμουτρα στον άρχινομισηγό ό κ. Θεοτόκης από το βήμα της Βουλής.

Το «Κατηγορώ» του κ. Θεοτόκη, κι' άν θύμιζε λίγο το περίφημο «Κατηγορώ» του Ζολα, έκριθηκε για κοινοβουλευτικό πυροτέχνημα από κείνους που δεν ένθουσιάζονται τόσο με τα παχειά τα λόγια, και μάλιστα όταν τα λόγια αυτά ακούγονται μέσα στη σάλα του ένθουσιό μας λεπροκομείου.

Τι κι' άν κατηγορήσει ό κ. Θεοτόκης την 'Αντιπολίτευση για την κωλυσιεργία της; Μπορούσε άξιόλογα να κατηγορήσει κι' ή 'Αντιπολίτευση τον κ. Θεοτόκη για τόσα άλλα πράγματα, και στο τέλος να μείνη μονάχος κατηγορούμενος, όπως κ' είναι, ό χαμάλης λάος, που πληρώνει με το αίμα του τα παχειά τους λόγια και τάντεθνικά τους καμώματα.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

που δίνουμε σήμερα στον κ. Μιστριώτη είναι άγριο, σκληρό, μα έτσι έπρεπε και να γίνει. Έπρεπε ναποδείξουμε στον σοφό γλαυσοφύλακα πως δεν του μοιάζουμε και πως άντι να του πολεμήσουμε την σημερινή του παράσταση, του την έποστηρίζουμε χωρίς να λογαριάσουμε ούτε έξοδα παραπανισιά, που για χάρη του κάνουμε, ούτε κόπους.

μπορούσε πια να του χρησιμέψη έχτός για σουβλί, να του βγάλη κένα μάτι! Σκέφθηκε, θαρρώ, να το κινή, γιατί χύμησε επάνω του, σαν λιοντάρι, τον άρπαξε από το σβέρκο, τον στριφογύρισε και τον στρίμωξε σ' τον τοίχο, ρίχνοντας μακριά το ραβδί, που κατώρθωσε να του πάρη στην παραζάλη του. Τυχερό ήταν που μαζεύτηκε κεί δά όλος ό κόσμος και προφθάσαν οι άστυφύλακες, άλλωδώς της χρονιάς του θάτρωγε ό δόλιος καθκλιέρος! "Αν έρωτθς για τις κοκκωνίτσες... βάλανε τα δυνατά τους να λιγοθυμήσουνε. Δυό άστυφύλακες μ' ένα σωρό λούστρους που γιουχαίζανε, κουβάλησαν τον Πάτερ 'Ηλία σ' την άστυνομία, ξεσκούρωτο, ξεσκισμένο, κατασκονισμένο, κίτρινο σαν το φλουρι άπ' το θυμό του. Δυό μερόνυχτα κάθησε ό φιλαράκος σ' το φρέσκο άμακ την τρίτη μέρα κατώρθωσε να τον βγάλουνε, ήρθε σ' την κάμαρά του με κλειστή άμαξα, γιατί δεν είχε χάλια να φανή σ' τον κόσμο. Δεν ήτανε δά και τόσο σεκλειτισμένος για τή φυλακή και το ρεζίλι που πάθε όσο γιατί... πήγε χαμένη ή κεφαλα! Κρεπάραμε σ' τα γέλοια σαν άρχισε να μάς διηγάται τί τράβηξε για ένα στραβοκούταγμα, βλαστημώντας την ώρα και τή στιγμή που γεννήθηκε ή Εύα! Μόνος ό σπιτονοικοκύρης του δεν ένθουσιάζστηκε άπ' αυτή την ιστορία. «Εγώ, είπε, έχω νέα γυναίκα και κορίτσια

Ο «Αίας» που δημοσιεύεται στο σημερινό φύλλο του «Νουμά», δημοσιεύεται μόνο και μόνο για να βοηθήση το ένθουσιό του έργο του κ. Μιστριώτη. Έτσι που θα τον παραστήσουν τα μαθητούδια του άπόψε, με το άρχαιο πρωτότυπο, κανένας δε θα το νοιάση, ούτε αυτός ό κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλους που είπε στην εποχή της «Ορέστειας» τα σοφά λόγια πως δεν πρέπει να μεταφράζονται οι άρχαιοι τραγικοί, αφού οι τραγωδίες τους είναι γραμμένες στη γλώσσα που μιλούμε σήμερα. Θα τον νοιάσουν όλοι κι' ό κ. Μιστριώτης άκόμα, με την ζωντανή μετάφραση του «Νουμά» και θα όμολογήσουν έστω και στον ίδιο τον έαυτό τους, για να μη τους άκούση κανένας, πως όχι μόνο προδότες δεν είμαστε, όσοι αγωνιζόμαστε για την ένθική μας γλώσσα, αλλά και Ιπποτικώτατοι αφού άντι κακού καλό άνταποδίδουμε στον άρειμάνιο γλωσσοπνίχη.

Ο «Νουμάς» θα ήταν προθυμότερος να του μεταφράση Ρωμέικα—φτάνει μονάχα να του το ζητούσε —και να του δημοσιεύση και τον άλαμπουργέζικο λόγο του που θ' άπαγγείλη, κατά τή συνθήδιά του, από το θεωρείο του άπόψε προσφωνώντας τον συφοριασμένο Σοφοκλή ή τον έμπνευσμένο κ. Αύτικο, για να νοιάσουν όλ' οι άκροατές του τα ρηξικέλευθα και τάκατανόητα νοήματά του, τα όποια θα σκεπάση πάλι με την άμυγλώδη του γλωσσική και γλωτσαλική ασάφεια.

ΜΙΑ

άπό τις τελευταίες συνεδριάσεις της Βουλής—ή συνεδρίαση κι' ή όλονυχτιά της Δευτέρας, θαρρούμε ξεδιάστηκε όλη σ' έρωτικές έξομολογήσεις διαφόρων βουλευτών.

Ο κ. Λεβίδης, ό κ. Σμολένσκις, ό κ. Γουναράκης, ό κύριος, δεν ξέρομε και μεϊς ποιός, άνέβηκαν στο βήμα και μάς έξομολογήθηκαν κατασκευτικώτατα για ποιό λόγο άποσκίρτησαν σαν άγριοκάτσια, από το αυτο ή από κείνο το κόμμα.

Η συνεδρίαση ήταν παραπολύ συγκινητική, αφού το Πανελλήνιο έμαθε πως όλοι αυτοί οι κύριοι από λόγους πατριωτικούς κι' όχι από προσωπικούς (ποιός είπε τέτοιο πράμα, για όνομα του Θεού, ποτέ;) άναγκάστηκαν κι' άναγκάζονται κάθε λίγο και λιγάκι να τσαλαπατούνε τα προεκλογικά τους προγράμματα και τις πολιτικές τους πεποιθήσεις !!

και δε θέλω νοικάτορα άνθρωπο που ρουφάει τις γυναίκες με τα μάτια! Διάολο! Σήμερα τον βάλανε φυλακή μόνο για δυό μέρες, αύρια, σ' άλλη περίπτωση, μπορεί νανε άξιος για σιδερα' ως μου λείπη τέτοιος νοικάτορας! Πριν τελειωση ό μήνας, έμαθε ό 'Ηλίας το καλό χαμπερι πως έπρεπε να βρή δωμάτιο, γιατί αυτό που κρατούσε τήθελε ό σπιτονοικοκύρης για τον άδελφό του. Δεν έκανε καμιά ιστορία σαν τήκουσε, γιατί βρήκε άφορμή να ρίξη ένα κανόνι, λέγοντας πως δεν μπορεί να πληρώνη δυό μονομιξς μνηστικά, ένα για το παλιό δωμάτιο κι' άλλο για κείνο που θα πάση. Έφυγε άφίνοντας την έλπίδα να ξεφλήση το χρέος του... μόνο σ' τον άλλο κόσμο!

Το κεινούριο δωμάτιο που έπιασε ήτανε σ' την αυλή που κ' εγώ καθόμανε. Με πολλή χαρά είδε πως θα μ' είχε γείτονα, γιατί κέτι περίμενε να κολήση σ' τή σπουδή του από μένα, πούμανε πολύ δυνατός σ' τα μαθηματα. Είχα όλη την καλή διάθεση να τον βοηθήσω, σαν ήτανε τόσο αδύνατος, άλλ' αυτός το παρακάμε και σε λίγαις μέρικς κατάλαβα πως άνέλπιστα βρήκα τον μπελά μου.

(άκολουθεϊ)

2 ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

Ο ΠΑΤΕΡ ΗΛΙΑΣ

Ντάπ ντούπ! τρεις τέσσερες φορές το ραβδί άνεδοκτιέθηκε, σαν άτρηπή, σ' τή ράχι του 'Ηλία, άλλ' αυτός δεν ήταν άπ' κείνους που τα χάνουνε! Δεν είχε μαζί του ραβδί, δεν είχε όμπρέλα, πιστόλι, τίποτε για να πλεμήση τον άχτρό του, είχε όμως... την τραγίαση την κεφαλα χωμένη σ' τα ράσσα του! Γιατί όχι; μήχαρις ό Σαμφών δεν πολέμησε τρεις χιλιάδες άχτρούς με μια γαϊδουρινή κεφαλα; Σ' την ιστορική αυτή σελήη, φαίνεται, ξεπετάχθηκε άμέσως με φόρα ή ματωμένη κεφαλα, σαν κείνηνη της Μίδουσσας, και σαν κολοκούθα έσπασε σ' το καύκαλο του λιμοκοντόρου. Δεξιά και ζεστά πετάχθηκαν τα τραγίαση μυαλά, λυθήκανε τα κόκαλα, και στα χέρια του 'Ηλία έμεινε μονάχα μια μασέλα, που δεν

